

פרשת "כי תשא"

דמות מיוחדת במינה בוקעת ועולה מתוך הפרשה, פרשת כי תשא; "ומשרתו יהושע בן נון לא ימוש מתוך האהל" (שמות ל"ג י"א) זהו יהושע התלמיד הדבק ברבו משה. דבקות זו ראויה היא לעיון ולמחשבה;

תחילת הקשר במלחמת עמלק: "ויאמר משה אל יהושע, בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק" התגלותו של יהושע בפרשת עמלק, מלמדת אותנו על סמיכות הדעת בבחירתו של יהושע. וכך בהמשך הפרשה רומזת לנו על עתידו של יהושע: "שים באזני יהושע, כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים" גם בחירה צבאית – וגם בחירה אישית לעתיד.

בפעם השניה שאנו מוצאים את יהושע לאחר מתן תורה: "ויקם משה ויהושע משרתו ויעל אל הר האלקים" (שמות כד, יג) ומפרש רש"י במקום: "לא ידעתי מה טיבו של יהושע כאן- ואומר שהיה התלמיד מלווה לרב, עד מקום הגבלת תחומי ההר, שאינו ראשי ללכת משם והלאה. ומשם: ויעל משה לבדו אל הר האלוקים. ויהושע נטה שם אהלו ונתעכב שם כל ארבעים היום. שכן מצינו, כי כשירד משה, וישמע יהושע את כל העם ברעה- למדנו שלא היה יהושע עמהם" (אלא עם משה). כלומר, יהושע לא חזר אל המחנה בלי משה. התלמיד מלווה את הרב – וממתין לו במשך ארבעים יום, ליד ההר.

ונשאלת השאלה מדוע ממתין יהושע ולא חוזר למחנה?
אלא שמיד עם רדת משה רבנו מן ההר, יוכל לשמשו. יהושע עזב את ביתו ואת כלל עם ישראל – והכל לכאורה למען "רווח" של רגעים ספורים, של מהלך אדם מן ההר עד מחנה ישראל בלבד.

אומרת הגמרא במסכת יומא: "לחם אבירים אכל איש" זה יהושע, שירד לו מן כנגד כל ישראל -נס מיוחד עבור התלמיד יהושע, שירדת עבורו "מנת מן" אישית ליד אוהלו בתחתית ההר, בנקודת ההמתנה. על דבקות זו, זכה יהושע שיקרא על ידי הקב"ה "איש אשר רוח בו".

ומבאר הספורנו, על הפסוק שמתאר את המנהיג יהושע רגע לפני הכרתו למנהיג "איש אשר רוח בו" (במדבר כז, יח)- זהו אדם המוכן לקבל אור פני מלך חיים, כעניין שכתוב "ולב כל חכם לב נתתי חכמה".

רצונו של יהושע, להדבק בתלמידי חכמים, ברבו הגדול, כדי לקבל חכמה, כדי לשרת את משה – וזאת הרגיש יהושע, שמחובתו ללכת אחרי רבו, גם למקום בודד, גם למקום מדבר וציייה-ובלבד שישרתו ולא יפסיד רגע של חכמה.

ובפעם השלישית, אנו פוגשים את יהושע, כאשר משה מעתיק את האוהל שלו מתוך כלל ישראל אל מחוץ למחנה. ועמו –יהושע ונאמר עליו: "ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל" (שמות לג, יא). ודרשו רבותינו שהיה מסדר ספסלים בבית מדרשו של משה... ומכאן נלמד על ענווה מיוחדת שיש ביהושע, על שפלות הרוח שיש בו,

דבקותו של יהושע ברבו, בא ללמדנו שתלמיד הבא לקבל תורה מאת גדול הדור, אין לו להפנות לשום דבר שבמצווה, שאפשר על ידי אחרים. ותלמיד שמשקיע עצמו ברבו, זוכה לחכמה, זוכה להארת פנים, זוכה לגדולה, להיות המנהיג הבא של עם ישראל, אחרי ארבעים שנות הנהגת העם על ידי משה רבנו.

רבותינו דימו את משה לחמה ואת יהושע ללבנה, שכוחו של יהושע כלבנה-שכוחה משמשה.

אמרו רבותינו "גדול שימושה מלימודה". למרות עניין שימוש תלמידי חכמים, לא זו בלבד שמגדלת את האדם לרום מעלה, אלא שבלא שימוש אפילו קרא שנה ואפילו הוא גדול בתורה, לעם הארץ יחשב, ובכל דור ודור חייב אדם לשמש תלמידי חכמים ולקבל עליו רב. הרב והתלמיד הרי אלו שניים שהם אחד, אין חיי התלמיד חיים בלי הרב, ולאידך גיסא אין חיי הרב בלי התלמיד. ומכות שניהם אור התורה עולה.

בברכת שבת שלום
הרב יעקב ציקוטאי